

[Ove Hansen.]

af større ensartethed ved udskrivning af grundskyld i sognekommunerne, og det er min opfattelse, at loven har virket tilfredsstillende, og at dens bestemmelser er, som man fra kommunalfolks side har kunnet ønske det. Ganske vist var der, da loven blev vedtaget, om ikke mange, så dog i hvert fald nogle landkommuner, som havde en grundskyldpromille, der lå over 40, men disse kommuner fik ret til en særlig aftrapning af grundskyldpromillen, indtil man kom til 40 eller derunder. Samtidig med, at der blev indført en maksimums- og en minimumsstørrelse for grundskyldpromillen, blev bygningsskylden fikseret.

Når nu den højtærede indenrigsminister foreslår en ændring i loven af 1961 om den kommunale ejendomsbeskatning, skal det ikke opfattes som udtryk for et særligt ønske fra kommunalfolks, og jeg tror ej heller fra ministerens side. Det skal, som jeg nævnte til indledning, ses i relation til det politiske forlig i foråret, og på baggrund heraf vil mit parti medvirke til at gennemføre den foreslåede ændring i loven. Men jeg vil gerne tilføje, at det er med behersket glæde.

Jeg har set i bemærkningerne til lovforlaget — og ministeren anførte det også i sin fremsættelse — at der i indeværende skatteår findes 139 sognekommuner, som har en grundskyldpromille på 35 og over 35, og heraf er der endog 8 kommuner, hvor grundskyldpromillen er over 40. For disse kommuners vedkommende kan det give vanskeligheder, når grundskyldpromillerne skal ned på 35; men jeg sætter min lid til, at den dispensationsbestemmelse i lovforlaget, der giver indenrigsministeren bemyndigelse til i ganske særlige tilfælde at tillade en grundskyldpromille på over 35, bliver bragt i anvendelse i de kommuner, hvor det i hvert fald for tiden vil være vanskeligt at få grundskyldpromillen ned på de 35.

Den kommunale skatteudskrivning bliver næppe mindre i nogen kommune for det kommende skatteår; derfor kan byrden for de personlige skatters vedkommende blive meget følelig, dersom ikke de kommuner, som har en høj grundskyldpromille, får mulighed for dispensation.

Der vil måske være sognekommuner, som

nu, da loftet over grundskyldpromillens højde reduceres, finder anledning til at nedsætte grundskyldpromillen, selv om den i forvejen ligger under 35. Jeg vil advare imod at nedsætte grundskyldpromillen, dersom det ikke er påkrævet. Jeg tror, at man i visse sognekommuner snarere burde hæve grundskyldpromillerne.

Jeg har lyst til nu, da loven om den sognekommunale ejendomsbeskatning skal ændres, at gøre nogle bemærkninger om ligningsforholdet, forholdet mellem skat på fast ejendom og på personlig indkomst. Dette ligningsforhold skal nu ikke, som det tidligere var tilfældet, fastsættes for 4 år ad gangen. Nu er et ligningsforhold gældende, indtil sognerådet finder anledning til at ændre det. Det er i og for sig en god ordning. Men desværre skal fastsættelsen af ligningsforholdet godkendes af amtsrådet, og dette forhold har i tidens løb ofte givet anledning til stor utilfredshed i sognekommunerne, idet det ligningsforhold, som sognerådene på lovlig vis fastsatte, i ikke så få tilfælde blev underkendt af amtsrådene.

Jeg har aldrig kunnet forstå, at amtsrådene, der skulle bestå af fornuftige folk — og forhåbentlig også gør det — tilside sætter et sogneråds beslutning, en beslutning, der ligger inden for de rammer, som loven foreskriver. Når et sogneråd eller et flertal i et sogneråd fastsætter et ligningsforhold i overensstemmelse med gældende lov, synes jeg det er i strid med almindelig demokratisk opfattelse, at et andet, også folkevalgt organ, nemlig amtsrådet, tilside sætter sognerådets beslutning.

Det hænder ret ofte, at man hører, at kommunernes selvstyret undergraves. Jeg skal ikke her komme ind på, hvor meget der er om denne tale, men kun gøre opmærksom på, at dersom man skal tale om undergravning af selvstyret, skal det så afgjort være i sådanne tilfælde, hvor et amtsråd, måske med en anden politisk sammensætning end sognerådet, tilside sætter et sogneråds afgørelse. Her er i sandhed tale om at undergrave kommunernes ret til selv at styre deres anliggender. Vi har ganske vist nu fået et ankenævn, hvortil kommunerne kan appellere en afgørelse. Selv om det er en forbedring, synes jeg alligevel ikke ordningen er tilfredsstillende.